

er nemlig den, at naar man skiller de amortisable Papirer ud, mangler man i Virkeligheden en Begrundelse for de uamortisable Papirers Vedkommende til at fastholde et 10 Aars Gennemsnit. Den Betragtning, der skal tillade dette, hviler hovedsagelig paa Hensyn, der angaar de amortisable Papirer, og foretager man en Adskillelse, gaar man altsaa bort fra, at Betragtningen, om jeg saa maa sige, bærer begge Arter af Papirer. Naar man skiller dem ad paa denne Maade og siger, at de amortisable Papirer kan bære langt mere, har man egentlig ikke nogen Begrundelse for, at uamortisable Papirer skal opføres til en højere Kurs. Ogsaa med Hensyn til de uamortisable Papirer har man indført en Bestemmelse, der, maa jeg sige, peger noget imod, hvad den ærede første Ordfører udtalte om, at man vilde sørge for, at Selskaberne ikke ved deres Erhvervelser tog Hensyn just til, hvad der var fordelagtigt, d. v. s., hvad der kursmæssig stillede sig fordelagtigt. Der findes nemlig en Bestemmelse om, at uamortisable Papirer „forsaa vidt de ved Afslutningen har været i Selskabets Besiddelse i mere end 9 Aar eller var i Selskabets Besiddelse ved Udgangen af Aaret 1919“, det vil altsaa sige, at de kan være købt i Aaret 1918, kan sættes op til 10 Aars Gennemsnit. Det er en Bestemmelse, som der, da uamortisable Papirer nu kan erhverves til lave Kurser, i Virkeligheden ikke er nogen som helst rimelig Basis for.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger angaaende de enkelte Paragraffer og slutte med at sige, at vi fra vor Side meget gerne vil arbejde paa Fremme af dette Lovforslag; men ligesom det er udtalt af de foregaaende Ordførere, ønsker vi en grundig Behandling, eftersom det er et vigtigt Spørgsmaal, der her er Tale om. Lovforslaget bærer i væsentlig Grad Præg af, at det er formet efter Livsforsikrings-selskabernes Ønske. Jeg ser meget vel, at der er det Korrektiv, at det sagkyndige Forsikringsraad har haft Lejlighed til at tage Stilling til Forslaget og har sluttet sig til det, men jeg mener dog, at man fra Rigsdagens Side, her hvor det drejer sig om et for Befolkningen saa overordentlig vigtigt Forhold, og hvor det drejer sig om en Ordning, som skal kunne bære den fremtidige Udvikling, maa underkaste Lovforslaget en grundig Drøftelse, der i hvert Fald i nogen Grad abstraherer fra de rent øjeblikkelige Ønsker, der kan næres i Selskabernes Kreds.

Hans Nielsen: Som den ærede fore-

gaaende Taler har paavist, betyder dette Lovforslag en Formindskelse af de forsikredes Sikkerhed og en Forøgelse af Forsikringsselskabernes Frihed. Jeg skal ikke fordybe mig i de enkelte Paragraffer, der jo er blevet saa nøje gennemgaaet af de foregaaende Talere, men vil kun sige, at jeg er glad ved, at der er Udsigt til at faa denne Sag behandlet i et Udvalg. Man kan saa maaske faa endnu flere Oplysninger, end man faar gennem Bemærkningerne til Lovforslaget, og jeg kunde tænke mig, at man fik en enkelt Paragraf forandret, nemlig den, der angaar de uafskrevne Erhvervelsesomkostninger. Ogsaa jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at den Ændring, der her foreslaas til Lovens § 19, vistnok betegner en noget for stor Lempelse i de gældende Regler, idet det efter Forslaget tillades Forsikringsselskaberne i deres Aarsbalance som Aktiv at opføre Kapitalværdien af indtil 30 pCt. af de fremtidige Tillæg til Nettopræmierne for de ved Regnskabsaarets Udgang efter Selskabets almindelige Forsikringsbetingelser i Kraft værende Forsikringer, som Selskabet holder for egen Regning. De Tillæg, som paa denne Maade kapitaliseres, maa dog ikke udgøre mere end 8 pCt. af Nettopræmierne. Det er særlig denne sidste Procentsats, der har gjort mig betænkelig. I den gældende Lovs § 19 staar der: „De Tillæg, som paa denne Maade kapitaliseres, maa dog for Forsikringer, tegnede inden Udgangen af Aaret 1916, ikke udgøre mere end 7 pCt. af Nettopræmierne, for Forsikringer, tegnede i Aarene 1917 og 1918, ikke mere end 6 pCt. — og for derefter tegnede Forsikringer højst 5 pCt. af Nettopræmierne“. Det foreliggende Lovforslag giver altsaa Forsikringsselskaberne Tilladelse til at kapitalisere 1 pCt. mere af Nettopræmierne, end den nugældende Lov tillader, og det er endda denne Lovs højeste Sats. Jeg synes, der er nogen Grund til at nære Betænkelighed ved at give Forsikringsselskaberne saadanne Lempelser ved deres Aktivopførelse i Aarsbalancen. Rigsdagen er jo for gaet til en Skærpelse af dette Krav og har altsaa da været af en anden Mening. Jeg mener derfor, at man maa overveje, om man ikke kan nøjes med en lavere Procent. Enhver Lempelse, der saaledes gives Selskaberne, formindsker jo de forsikredes Sikkerhed, og selv om der tiltrænges Ændringer, skulde man dog nødig formindske Sikkerheden for de forsikredes Krav. Jeg vil derfor paa det radikale Venstres Vegne anbefale en kort Udvalgsbehandling. I øvrigt kan jeg anbefale Lovforslaget til hurtigt Fremme.